

บทนำ

11.55 P.M.

"เงินทอนหนึ่งร้อยเจ็ดสิบบาทนะคะ ขอขอบคุณที่ใช้บริการค่ะ" พนักงานหน้าเคาน์เตอร์เอ่ยด้วยน้ำเสียงสุภาพ ขณะที่นิ้วเรียวยาวของหญิงสาวเอื้อมไปรับเงินทอนพร้อมกับใบเสร็จ

ลีอาหยุดเงินร้อยกว่าบาทนั้นใส่กระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตหนึ่งตัวโครง เธอเดินออกมาโดยไม่สนใจเลยว่าผู้คนที่มืออยู่น้อยนิดภายในร้านสะดวกซื้อ ยามนี้จะมองตามด้วยความสนใจแค่ไหน

เหตุผลนะเธอ

ถ้าไม่นับเรื่องที่เราสอง หุ่นดี มีเรียวยาวที่นำมามองแล้วล่ะก็ เหตุผลอีกอย่างที่ทำให้ผู้คนต่างเหลียวหลังมองคงจะเป็นเพราะ... เธอเป็นมนุษย์เพียงคนเดียวที่ใส่วุ้นกันแดดทั้งๆ ที่เวลานี้ไม่มีแสงแดดเลยแม้แต่ดวงเดียว ล่ะมั้ง

มันช่วยไม่ได้นะ ก็ก่อนหน้านี้เธออยู่แต่ในห้องมืดๆ ที่อพาร์ทเมนต์ของตัวเองตั้งสามวัน... สามวันที่ลีอาไม่ได้พบเจอแสงสว่างใดๆ ยกเว้นแสงจากโคมไฟแขวนในห้องวาดภาพ ซึ่งแสงไฟมันก็ไฟกะพริบเฉพาะเฟรมวาดภาพ

ของเธอเท่านั้น ดังนั้นตอนนี้สายตาของเธอจึงไม่ชินกับความสว่าง โดยเฉพาะแสงจ้าๆ จากหลอดไฟนีออนในร้านสะดวกซื้อนี่เป็นอะไรที่ทรมานสายตาเธอสุดๆ

ลือหายุดยีนอยู่หน้าร้านสะดวกซื้อก่อนจะหยิบเบียร์กระป๋องที่อยู่ในถาดออกมาเปิด อันที่จริงเธอตั้งใจจะมาหาไวน์ดีๆ สักขวด แทนขวดเดิมที่เพิ่งดื่มหมดไปเมื่อไม่กี่นาที่ที่แล้วสักหน่อย...แต่จะได้อย่างไรได้ ดึกดื่นปานนี้ได้แค่เบียร์เย็นๆ จากร้านสะดวกซื้อเล็กๆ ก็ถือว่าเป็นบุญมากแล้ว ร่างระหงเดินมา นั่งลงบนม้านั่งข้างถนนซึ่งไม่ไกลจากร้านสะดวกซื้อมากนัก พลังกระชับแจ็กเกิดหนึ่งตัวใหญ่ให้แนบกับตัวมากยิ่งขึ้นเพื่อความอบอุ่น ผมสีรุ้งเน็ดัดลอนเกือบถึงกลางหลังของเธอปลิวสยายไปตามแรงลมที่พัดมากระแทกกาย โชคดีจริงๆ ที่ก่อนออกจากห้องเธอตัดสินใจหยิบแจ็กเกิดติดมือมาด้วย เพราะถ้ามีเพียงแค่เสื้อคลุมตัวจู้กับกางเกงขาสั้นที่ใส่อยู่ตอนนี้ คงทำให้เธอหนาวตายก่อนกลับถึงอพาร์ทเมนต์แน่

ลืออยากเบียร์ขึ้นมาจิบอีกรอบ เธอถอดแว่นกันแดดออกเนื่องจากอยู่ในมุมที่แสงไม่จ้ามากเกินไปแล้วและเธอจำเป็นต้องนำสิ่งที่บดบังดวงตาสีน้ำตาลเข้มคู่สวยออก เพื่อให้มองเห็นภาพเบื้องหน้าได้ชัดขึ้น สายตาของลือจับจ้องไปที่ป้ายโฆษณาขนาดใหญ่ซึ่งปรากฏใบหน้าของชายหนุ่มที่เรียกได้ว่าผู้หญิงทั่วโลกใฝ่ฝันอยากจะได้เขามาอยู่ในครอบครัว

'แดนเจอร์ โคลน์' คือแร็ปเปอร์ที่มีน้ำเสียงคีย์ต่ำดูดนั่นเป็นเอกลักษณ์ และทรงพลังแบบที่หาจากที่ไหนไม่ได้แล้ว เขาเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกันที่จับพลัดจับผลูได้ไปเดบิวต์เป็นศิลปินในค่ายเพลงยักษ์ใหญ่ที่สร้างชื่อให้กับศิลปินระดับโลกมานับไม่ถ้วน...แต่จะเรียกว่าจับพลัดจับผลูก็คงไม่ถูก เพราะความสามารถและใบหน้าอันหล่อเหลาชนิดหาตัวจับยากก็ทำให้เป็นที่ถูกใจแมวมองได้อย่างไม่ยากเย็น

และด้วยคุณสมบัติแสนเพอร์เฟกต์ของแดนเจอร์นี่เองที่ทำให้เขากลายเป็นที่นิยมไปทั่วโลกได้ตั้งแต่ปีแรกที่เดบิวต์ ต้องยอมรับเลยว่าเวลาที่อยู่บนเวทีหรือตามหน้านิตยสารต่างๆ แดนเจอร์ โคลน์ดูมีเสน่ห์ชวนทำให้ผู้หญิงทั่วโลกแทบจะยอมสยบลงแทบเท้าเขาทันทีที่ได้เห็นรอยยิ้มอัน

แสนร้ายกาจตรงมุมปากนั้น

หากแต่สำหรับลืออา...มันมีอะไรที่มากกว่านั้น

แดนเจอร์ไม่ใช่แค่นักร้องดัง ไม่ใช่แค่นายแบบนิตยสารที่ผู้หญิงทั่วโลก
คลั่งไคล้...เธอไม่ได้บ้านกรังขนาดนั้น อันที่จริงเธอฟังเพลงของเขาไม่ถึง
สิบเพลงด้วยซ้ำ (พจน์ได้เลยว่าผู้หญิงคนอื่นก็คงแอบปวดหัวกับเพลง
อิทธิพลเนื้อหาแดกดันของเขาเหมือนกับเรอนั้นแหละ) แต่สิ่งที่ทำให้เธอ
ละลายตาไปจากผู้ชายคนนี้ไม่ได้เลยคือใบหน้าของเขา ใบหน้าหล่อเหลา
ที่ยังคงตราตรึงอยู่ในความทรงจำของเธออย่างเป็นปริศนา ก่อนที่เธอจะรู้
ด้วยซ้ำว่าเขาเป็นใคร ใบหน้าของเขา...ไม่สิ ใบหน้าแบบเดียวกับเขามัก
จะผุดขึ้นมาในหัวของเธอตลอดเวลา

ตั้งแต่เหตุการณ์ครั้งนั้น

ครึ่ง~

"!๑"

เสียงอะไรบางอย่างกระทบกับพื้นทำให้ลืออาถึงกับสะดุ้งเฮือกและ
หลุดจากภวังค์ความคิดของตัวเองด้วยความตกใจ ก่อนจะพบว่ามีการปะอง
น้ำอัดลมกลิ้งมากระทบกับปลายเท้าของเธอ ลืออามองมันด้วยความงุนงง
แต่เมื่อเธอรู้สึกได้ถึงเงาของใครบางคนที่ทอดทับลงมาบนเงาของเธอ ลืออา
จึงเงยหน้าขึ้น แล้วดวงตาสีน้ำตาลเข้มก็ปะทะเข้ากับดวงตาสีนิลของ
ร่างสูงซึ่งสบตากลับมาด้วยแววตาที่น่าพิศวงที่สุดเท่าที่เธอเคยเห็น

"(')"

"๑"

ทั้งคู่สบตากันนานนับนาที พร้อมกับความรู้สึกประหลาดที่แล่นขึ้นมา
แต่ยังไม่ทันที่ลืออาจะได้เอ่ยปากพูดอะไร ร่างสูงก็ก้มลงหยิบกระป๋องน้ำอัดลม
จากพื้นตรงหน้าเธอ ก่อนจะเอามันไปทิ้งถึงขยะซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกล

อา อันที่จริงเขาตั้งใจจะโยนใส่ถึงขายนั่นสินะ

ลืออาคิดว่าฐานะของเขาคือการส่งขยะรีไซเคิลลงถังเท่านั้น แต่เปล่าเลย...
หลังจากที่ทิ้งกระป๋องน้ำอัดลมเรียบร้อยแล้ว เขาก็เดินกลับมาก่อนจะหย่อนก้น
ลงนั่งข้างๆ เธอหน้าตาเฉย

"...?"

"..."

อันที่จริงเธอคิดว่าเขาจะเอ่ยปากพูดอะไรออกมาสักคำ แต่ก็ไม่ใช่
เช่นเคย เขาเพียงแค่นั่งเงียบๆ ทอดสายตาดอกไปข้างหน้า มองไปยังจุด
เดียวกับที่เธอมองเมื่อครู่ด้วยสีหน้าแบบเดิมที่เธอก็แยกไม่ออกระหว่าง
ความเรียบเฉยกับความ...มีนง?

13

ลือาไล่สายตามองเขาตั้งแต่หัวจรดเท้าอีกครั้งด้วยความที่อยากรู้ว่า
เขาเป็นใคร แต่รูปลักษณะภายนอกก็ไม่ได้บ่งบอกอะไรมากมาย นอกจาก
เขาเป็นผู้ชายที่สูงมาก ผอมฟูๆ เหมือนคนเพิ่งตื่นนอน สวมชุดสีขาวทั้งตัว
และ...แบกกระเป๋าเป้สีน้ำเงินใบใหญ่ไว้บนหลัง (?) กระเป๋าเป้ นั้นทำให้
เธอถูกคิดขึ้นมาว่าบางทีหมอนี้ อาจเป็นนักท่องเที่ยวก็ได้

แต่...นักท่องเที่ยวจะมาเดินเตร็ดเตร่อะไรที่กินป่านี้ละ หาโรงแรม
ไม่เจองั้นหรือ

"(' ')"

อืม...ดูจากลักษณะท่าทางของเขาแล้ว ถ้ากำลังหลงทางก็คงจะ
ไม่แปลก

ลือาครุ่นคิดกับตัวเอง เธอตัดสินใจแล้วว่า จะคุยกับเขาเผื่อจะช่วยเหลือ
อะไรได้ แต่แล้วเธอก็ต้องชะงักไปอีก เมื่อผู้ชายตรงหน้าหันกลับมามองเธอ
ด้วยสีหน้ามีนง (หรือเปล่า) ก่อนที่ริมฝีปากได้รูปนั้นจะพูดบางสิ่งที่เหนือ
ความคาดหมายออกมา

"ผมชื่อรันโซ"

...

...

...!?

1

เอ่อ...เขาพูดกับฉันนั้นหรือ

หลังจากปล่อยให้รอบตัวเงียบอยู่พักใหญ่ ฉันทักพยายามมองซ้ายมองขวา หากลองที่อาจจะซ่อนไว้ที่ไหนสักแห่ง บางทีมันอาจเป็นการถ่ายรายการ ล้อกันเล่นหรืออะไรทำนองนั้นก็ได้อะ แต่เมื่อมองไปรอบๆ แล้วกลับไม่พบวัตถุ ต้องสงสัยอยู่ในบริเวณนี้เลย แถมนพอนหันหน้ากลับมาก็ถูกคู่กรณีทำหน้าง ใส่อีกต่างหาก

"จ"

ฉันคิดว่าเขาไม่ควรเป็นฝ่ายทำหน้าที่ติดเครื่องหมายคำถามใส่ฉันนะ "ผมชื่อรันโซ" เขาพูดซ้ำอีกครั้งด้วยสีหน้าแบบเดิม แบบที่...เหมือน เด็กน้อยผู้ใสซื่อ นะ

"หวังว่านี่คงไม่ใช่มุขจีบหญิงแบบใหม่ หรืออะไรทำนองนั้นหรือคะ" ฉันยกมือขึ้นเสยผม และถามอย่างจริงจัง ท่าทางของฉันตอนนี้คงจะดูเอาเรื่อง ไม่น้อย

"จ" แต่หมอนี่ก็กลับทำหน้าง ใส่อีกแล้ว และนั่นทำให้หางตาฉันเริ่ม กระตุกด้วยความไม่สบายอารมณ์ นี่ตั้งใจจะกวนประสาทกันใช่ไหมเนี่ย

"โอเค...รันโซ ฉันไม่รู้หรือคะว่านายมาจากไหน หรือต้องการอะไร แต่ถ้านายกำลังหลงทางล่ะก็ ฉันขอแนะนำว่าถ้าเดินต่อไปอีกหน่อยก็จะเจอ บัอมตำรวจ ซึ่งนายสามารถขอความช่วยเหลือได้ตามสบาย" ฉันบอกพร้อม ซี่มือไปตามทางที่ว่า "หวังว่านายจะเข้าใจที่ฉันพูด ใช่มั๊ย" ฉันเลิกคิ้วถาม

"..." แต่แน่นอนว่าคนตรงหน้าไม่ได้ตอบอะไร นอกจากจะมองกลับมา หนึ่งๆ ดวงตาสีนิลฉายแววเป็นประกายที่ฉันไม่เข้าใจ

ให้ตายเถอะ!

ฉันก่อกองตาด้วยความเข็ง ก่อนจะหยิบแว่นกันแดดขึ้นมาสวมไว้ เหมือนเดิมและลุกขึ้นเตรียมเดินหนี

"ผมจำได้นะ" แต่ยังไม่ทันที่ฉันจะก้าวขา เสียงทุ้มก็เอ่ยขึ้นมาทำให้ ฉันหยุดชะงัก และหันกลับไปขมวดคิ้วมองผู้ชายหน้ามึนคนนั้นอีกรอบ

"จ"

"ผมจำคุณได้" แล้วเขาก็พูดซ้ำด้วยสีหน้าแบบเดิมอีกครั้ง พร้อมกับ หยิบน้ำอัดลมกระป๋องใหม่ขึ้นมาตีหน้าตาเฉย

"... ฉันนั่งไป มองใบหน้าเจ้าของดวงตาสีนิลอย่างพิจารณาอีกครั้ง และพยายามคิดว่าฉันเคยเจอเขาที่ไหนมาก่อนหรือเปล่า แต่ไม่ว่าจะนึกยังไง ในหัวของฉันก็ไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับผู้ชายตัวสูงหน้ามีคนนี่เลย หรือว่าหมอนี้จะแค่โกหกเพื่อหาเรื่องคุยกับฉันนะ? ผู้ชายชอบใช้กันนี้ ใช้อุบายประมาณว่าคุณหน้าเหมือนคนที่ผมรู้จักเลย อะไรแบบนี้"

หรือไม่...ฉันก็แค่หน้าโหล จนเขาอาจจะจำผิดไปก็เท่านั้น

"ขอโทษนะ แต่ฉันจำนายไม่ได้" ฉันตอบอย่าง (พยายาม) สุภาพ ก่อนจะหมุนตัวเดินจากมา

พอเดินข้ามถนนมาถึงอีกฝั่งฉันก็หันกลับไปดูว่าผู้ชายคนนั้นจะมีปฏิกิริยาอย่างไร แต่ภาพที่เห็นคือเขายังคงนั่งอยู่ที่เดิม ตีมน้ำอัดลมกระป๋อง และมองไปที่ป้ายโฆษณาที่นั่นอย่างเหม่อลอย ท่าทางจะไม่ได้สนใจเลยว่าฉันหนีออกมาแล้ว แต่ก็โชคดีแล้วละที่เขาไม่เดินตามมา ไม่งั้นฉันจะกรี๊ดออกมาดังๆ แน่ สาบานได้

ฉันเดินกลับอพาร์ทเมนต์ด้วยความรู้สึกค้างคา ผู้ชายคนนั้นเป็นใครกันแน่ ทำไมอยู่ๆ ก็เข้ามาคุยกับฉันแถมยังบอกว่าจำฉันได้อีก หน้าตาดูชื่อๆ แบบนั้นฉันไม่อยากจะคิดหรือทราบดีว่าจะเป็นพวกโรคจิต แต่งตัวก็ดูดีนี่นา ถ้าเขาเป็นโรคจิตจริงๆ สังคมสมัยนี้ก็น่ากลัวเกินไปแล้ว

หือ?

ฉันชะงักทำอย่างแปลกใจเมื่อเดินมาถึงหน้าห้องของตัวเองแล้วพบว่าประตูที่ควรจะล็อกอยู่กลับถูกเปิดแง้มเอาไว้จนแสงสลัวจากภายในลอดออกมาถึงระเบียงทางเดิน

ฉันว่าก่อนออกไป ฉันก็ปิดประตูไว้สนิทดีแล้วนี่นา

เฮ้...หรือว่า...

ฉันเปิดประตูเข้ามาในห้อง และก็เป็นอย่างที่คิด ผู้ชายคนหนึ่งกำลังนั่งสูบบุหรี่อยู่บนโซฟาห้องนั่งเล่น ผมของเขาเป็นสีควีนบุหรี่ปุ่มไม่ต่างไปจากป้ายโฆษณาที่ฉันเห็นก่อนหน้านี้ ในมือของเขามีกีตาร์สีขาวยาวซึ่งเป็นของฉัน "นายกำลังจะทำให้ห้องฉันเต็มไปด้วยกลิ่นบุหรี่ปุ่ม" ฉันส่งเสียงตำหนิ

15

อย่างไม่จริงจังนักเมื่อเห็นว่าเป็นเขา แดนเจอร์เงยหน้าจากกีตาร์ขึ้นมาสบตาฉันก่อนจะกระตุ้ย้มเล็กๆ ที่มุมปาก... নয়น์ตาเทาเข้มของเขายังคงมีเสน่ห์น่าหลงใหลไม่เปลี่ยน

"นั่นไม่ใช่สิ่งที่ฉันคิดว่าจะได้ยินจากปากของแฟนที่ไม่ได้เจอกันตั้งเกือบหกเดือนหรอคะ" เสียงต่ำกล้วหัวเราะ พลังอัดคว้นเข้าปอดอีกครั้งก่อนจะขยับหรือลงกับที่เขี่ยบุหรี่ซึ่งฉันซื้อมาเพื่อเขาโดยเฉพาะ แล้วหันมายกไหล่ล้อเลียน

ฉันยกไหล่ตอบก่อนเดินไปที่ครัวเพื่อเอาเบียร์ไปเก็บไว้ในตู้เย็น ทุกคนต้องกำลังคิดว่าฉันบ้าแน่ๆ ที่ไม่ได้มีท่าทางตื่นเต้นอะไรเลย ทั้งๆ ที่ผู้ชายคนที่ฉันคุยด้วยคนนั้นคือแดนเจอร์ โคลน์...นี่ถ้าเป็นผู้หญิงคนอื่นคงจะกรี๊ดสลบไปแล้วด้วยซ้ำที่ได้เจอกับแร็ปเปอร์ชื่อดัง (แถมหล่อมาก) ระดับโลกอย่างเขา แต่เพราะฉันเป็นฉัน เขาเป็นเขา...และเราสองคนกำลังคบกัน ดังนั้นมันจึงไม่มีเหตุผลอะไรเลยที่ฉันจะมานั่งกรี๊ดกร๊าดแฟนตัวเองเพียงเพราะเขาเป็นซูเปอร์สตาร์

"อะ!" แรงโอบรัดจากด้านหลัง ทำให้ฉันที่กำลังยืนเรียงกระป๋องเบียร์ใส่ตู้เย็นสะดุ้งนิดๆ อ้อมแขนแข็งแกร่งกอดฉันไว้แน่นก่อนที่เจ้าตัวจะเอาคางมาเกยไว้ที่ไหล่ของฉัน

"มันอึดอัดนะ" ฉันแกล้งทำเสียงตำหนิพลางแกะมือเขาออก แต่แดนเจอร์กลับกอดฉันแน่นกว่าเดิมจนฉันรู้สึกที่ตัวเองกำลังจะหายใจไม่ออกขึ้นมาจริงๆ แล้ว

"คิดถึงเธอเป็นบ้า" เขากระซิบเบาๆ ที่ข้างหูด้วยน้ำเสียงแหบต่ำ ซึ่งเชื่อว่าคงจะทำให้ผู้หญิงทั่วโลกอ่อนระทวยกันหมดแน่ถ้าหากได้ยินในระยะประชิดขนาดนี้ กลิ่นกายที่เจือไปด้วยกลิ่นบุหรี่ยันคุ่นเคยทำให้ฉันแทบจะลืมนไปเลยว่าเราไม่ได้เจอกันถึงหกเดือน

ที่ผ่านมาเขาคงจะทำงานหนักมาก ถึงฉันจะไม่ค่อยได้ติดตามข่าวเกี่ยวกับวงการบันเทิงสักเท่าไร แต่แดนเจอร์มักจะโทรมาบ่นว่าเขาต้องทัวร์คอนเสิร์ตแทบทุกวัน วันไหนที่ไม่มีคิวคอนเสิร์ตเขาก็มีนัดให้สัมภาษณ์กับถ่ายแบบลงนิตยสาร อีกรบลาๆ จนฉันฟังไม่หมดว่าวันๆ หนึ่งเขาต้อง

ทำอะไรบ้าง ทุกวันนี้เราคุยโทรศัพท์กันไม่ถึงสามนาทีด้วยซ้ำ หรือบางครั้ง
คุยๆ กันอยู่เขาก็หลบคาโทรศัพท์ไปเลยก็มี

ฉันปล่อยให้แดนเจอร์กอดไว้อย่างนั้นเผื่อจะทำให้เขารู้สึกผ่อนคลาย
ขึ้นมาบ้าง ก่อนจะหยิบเบียร์กระป๋องสุดท้ายออกมาจากถุง และเปิดมัน
ขึ้นดื่ม

"ลึกลับขมขื่น" ฉันยื่นกระป๋องเบียร์ไปตรงหน้าเขา มือหนาจึงปล่อยให้
ออกจากเอวฉันลงหวัระาะออกมาเบาๆ

"ยัยขี้เมา" เขายื่นมือมาขยี้ผมฉัน ก่อนจะแย่งกระป๋องเบียร์ไปถือ
ไว้เอง "ฉันเชื่อว่าเธอต้องมีอะไรที่ตีกว่าแอลกอฮอล์หลายๆ ให้ฉันกินแน่" เขา
พูดขมขื่นๆ พร้อมกับโน้มตัวลงเอาเบียร์เข้าไปแช่ไว้ในตู้เย็นหน้าตาเฉย

"ขอโทษนะ ที่ต้องทำลายความเชื่อของนาย แต่ห้องฉันไม่มีของกิน
อะไรหลงเหลืออยู่เลยจริงๆ" ฉันยกไหล่ให้ แต่แดนเจอร์กลับดูไม่ค่อยใส่ใจ
เท่าไร เขาหัวเราะ แล้วยื่นหน้าเข้ามาพูดใกล้ๆ ด้วยสีหน้าเจ้าเล่ห์

"ถ้างั้น...ฉันขอกินเธอก่อนได้หรือเปล่า 😊"

"-_-";

"หึ..."

"โอเค ฉันจะลองหาดูว่าผมมีอะไรเหลือให้นายกินได้บ้าง" ฉันรีบ
ตัดบทอย่างเอาตัวรอด และทำที่เป็นสนใจของในตู้เย็นอีกครั้งเพื่อหาอะไร
ให้ผู้ชายที่กำลังหิวกระหายคนนี้ได้ใช้ประทังชีวิต ก่อนที่เขาจะเกิดบ้าอยาก
กินฉันขึ้นมาจริงๆ แดนเจอร์หัวเราะอีกรอบพลางยื่นมือมาขยี้ผมฉันอย่าง
มันเขี้ยวก่อนจะเดินออกไปรื้อข้างนอก ฉันมองตามร่างสูงของเขาไปแล้ว
ได้แต่ถอนหายใจเบาๆ

ให้ตายเถอะ หมอนั้นชอบล้อเล่นให้ใจฉันสั่นแบบนี้ทุกทีสิน่า

ฉันค้นหาวัตถุติดบในตู้เย็นและพบว่าเหลือไข่ไก่อยู่แค่หนึ่งฟอง
นอกนั้นก็แค่ น้ำเปล่า กับเบียร์กระป๋องที่ฉันเพิ่งจะซื้อมาแช่เข้าไปเมื่อกั
มันช่วยไม่ได้นะ ก็ปกติฉันทำกับข้าวเองที่ไหนกันล่ะ ทุกวันนี้ฉันมีชีวิตรอด
ได้จากกับข้าวถุงและอาหารสำเร็จรูปเท่านั้นแหละ

ฉันลงมือทำไข่เจียวรูปร่างไม่น่ากินออกมาได้จานหนึ่งก่อนจะเดินออกมาตามแดนเจอร์ที่ออกไปนั่งดูบรูห์รีตรงระเบียบ แต่ก็ต้องชะงักเมื่อได้เห็นเสี้ยวหน้าด้านข้างของเขาที่กำลังตั้งอกตั้งใจเขียนอะไรบางอย่างลงในสมุดบันทึกเย็นๆ ซึ่งคิดว่าน่าจะเป็นเนื้อเพลง

ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าผู้ชายคนนี้มีใบหน้าหล่อเหลามากจริงๆ จนบางครั้งฉันเคยแอบคิดเล่นๆ ว่าเขาอาจจะเป็นเทวดาปลอมตัวมาด้วยซ้ำ ไม่แปลกเลยที่สาวๆ ทั่วโลกจะพากันคลั่งไคล้และโหวตให้เขาติดอันดับ Top 10 ชายหนุ่มที่ฮอตที่สุดในโลก แต่ใครจะไปเชื่อล่ะว่าคนดังระดับนั้น จะมาอยู่ตรงหน้าผู้หญิงธรรมดาๆ อย่างฉัน ขนาดตัวฉันเองยังไม่อยาก จะเชื้อสายตาตัวเองเลยด้วยซ้ำ

แน่นอนว่าสิ่งที่ทำให้เรามาอยู่ตรงนี้ได้คงไม่ใช่แค่พรหมลิขิต... ระหว่างเรามันมีอะไรมากกว่าการที่นักร้องดังจับพลัดจับผลูมาเป็นแฟนกับ ยัยจิตรกรโนเนม ใช่...เพราะถ้าเขาเป็นแค่แดนเจอร์ ไคลน์ นักร้องชื่อดังระดับโลก ฉันอาจจะไม่ได้สนใจเขามากไปกว่าผู้ชายที่อยู่บนหน้าปกนิตยสาร ในแผงหนังสือ

แต่สิ่งที่ดึงดูดฉันตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกันก็คือเงา...เงาของ 'ผู้ชายคนหนึ่ง' ที่สะท้อนอยู่บนใบหน้าของแดนเจอร์ ผู้ชาย...ที่ไม่ว่าจะทำอย่างไร เขาก็ไม่ยอมหายไปจากความทรงจำของฉันสักที...ตั้งแต่เหตุการณ์วันนั้น

เหตุการณ์ระทึกขวัญ...ที่ฉันไม่คิดว่าตัวเองจะประสบมาก่อนในชีวิต เหตุการณ์เครื่องบินตกเมื่อสี่ปีที่แล้ว

มันเป็นอุบัติเหตุที่สำคัญครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์เลยละ จำได้ว่า ตอนนั้นมันเป็นข่าวดังทีเดียว ภาพใบหน้าววมซ้ำและร่างที่ยังไม่ได้สติของ ฉันโชว์หราอยู่บนหน้าหนังสือพิมพ์แทบทุกฉบับ เพียงข้ามคืนฉันกลายเป็น ที่รู้จักไปทั่วโลกในฐานะเด็กสาววัยสิบแปดปีที่รอดชีวิตเพียงคนเดียวอย่างปาฏิหาริย์ ทั้งที่ทุกคนบนเครื่องต่างเสียชีวิตกันหมด...รวมถึงพ่อกับแม่ของฉันด้วย

มันน่าเศร้า ฉันรู้ แต่...ก็น่าตลกนะ ที่ฉันกลับไม่รู้สึกรำไรอย่าง ที่คิด

หมอบอกว่าสมองฉันได้รับการกระทบกระเทือนอย่างหนักจนทำให้ความจำเสื่อม ไซ้...ฉันจำอะไรไม่ได้เลย ไม่ว่าจะป็นเหตุการณ์น่ากลัวนั้นหรือเรื่องก่อนหน้านั้น ฉันจำไม่ได้ว่าตัวเองเป็นใครมาจากไหน หรือแม้แต่พ่อแม่ของฉันเป็นใคร...

ฉันไม่รู้อะไรเลย

ฉันถูกอุปลาระโดยบัลลอร่ากับลุงวิล สองสามีภรรยาซึ่งอ้างตัวว่าเป็นลุงกับป้าแท้ๆ ของฉัน จำได้ว่าตอนที่ลืมนตาขึ้นมาฉันก็เห็นหน้าพวกท่านก่อนเป็นอันดับแรก บัลลอร่าเอาแต่ร้องไห้ร้องไห้ให้และแสดงความเสียใจกับเรื่องพ่อแม่ของฉัน โดยที่ฉันได้แต่มองเธอด้วยความงุนงง

พ่อแม่...คือใครกันล่ะ ฉันจำไม่ได้แม้กระทั่งหน้าตาของพวกท่านด้วยซ้ำ

แต่ที่น่าทึ่งคือมันกลับมีบางสิ่ง...ไม่สิ ใครบางคนที่ไม่ได้ถูกอุบัติเหตุครั้งนั้นช่วงชิงไปจากความทรงจำของฉัน เขาคือผู้ชายคนหนึ่ง...ผู้ชายที่มีรอยยิ้มเปล่งประกายที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็น ผู้ชายที่ฉันเองก็ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาเป็นใคร และเราเกี่ยวข้องกันยังไง

ฉันคิดว่าตัวเองต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ ที่จำหน้าพ่อแม่ไม่ได้ แต่กลับมีความทรงจำเกี่ยวกับผู้ชายที่ไม่รู้จักแม้แต่ชื่อวนเวียนอยู่ในหัวเต็มไปหมดแน่นอน...ฉันอยากรู้ว่าเขาเป็นใคร อยากรู้ใจแทบขาดเลยละ แต่ว่า...ฉันจะไปถามใครที่ไหนล่ะ นอกจากลุงและป้าแล้วฉันก็ไม่รู้จักใครที่อเมริกาเลย และที่สำคัญฉันจะอธิบายให้คนอื่นเข้าใจได้ยังไง ในเมื่อเขาอยู่ในความทรงจำของฉันเท่านั้น รูปทุกใบในอัลบั้มที่ป้าเอาให้ฉันดู หรือสมบัติทุกชิ้นที่เก็บมาจากบ้านหลังใหญ่ที่ประเทศไทยไม่มีอะไรเลยที่บ่งบอกถึงการมีตัวตนของผู้ชายคนนั้น

และเพราะฉันไม่สามารถถอดปริศนารูปของเขาออกมาจากสมองได้ฉันจึงขอให้ป้าส่งฉันเข้าโรงเรียนสอนศิลปะ ฉันต้องการให้เขากลายเป็นรูปธรรมไม่ใช่แค่อยู่ในความทรงจำของฉันไปตลอดกาล ไม่งั้นฉันคงต้องอึดอัดตายเข้าสักวันแน่ๆ ถ้าต้องมานั่งบรรยายให้ใครต่อใครนึกภาพตามเวลาที่ถามว่าเขาเป็นใคร ดังนั้นการวาดรูปเขาออกมาให้เหมือนที่สุด

จึงเป็นสิ่งเดียวที่ฉันคิดออก ฉันเริ่มเรียนตั้งแต่พื้นฐานการวาดเส้น การลงสี และอื่นๆ อีกมากมาย และพบว่ามันง่ายมาก ง่ายซะจนแอบคิดไปเองว่าก่อนหน้าที่จะความจำเสื่อมฉันต้องเป็นจิตรกรเอกของเมืองไทยมาก่อนแน่ๆ ฮ่าๆ

แต่ก็นั่นแหละ ถึงฉันจะวาดออกมาได้เหมือนแค่ไหน แต่ก็ไม่มีใครรู้จักเขาอยู่ดี

หลังเกิดอุบัติเหตุฉันอยู่กับลุงและป้าที่อเมริกาเป็นเวลาสองปี ท่านทั้งสองพยายามที่จะช่วยกันฟื้นฟูร่างกายและจิตใจของฉันให้กลับมาเป็นปกติ ป้าพูดเสมอว่าต่อให้ความทรงจำไม่กลับมาก็ไม่เป็นไร แต่ฉันต้องเดินหน้าต่อด้วยการเริ่มต้นชีวิตใหม่ให้มีความสุข...แต่การไม่รู้อะไรเลยมันทำให้ฉันอึดอัด มีเรื่องมากมายค้างคาอยู่ในความรู้สึก ภาพในอดีตที่แวบเข้ามาเป็นครั้งคราวราวกับชิ้นส่วนจิ๊กซอว์ที่กระจัดกระจายอยู่ในสมองนั้นทำให้ฉันอยากรู้ว่าในอดีตฉันเคยเป็นใคร ดังนั้นฉันจึงตัดสินใจว่าจะกลับมาที่เมืองไทย เพราะคิดว่าบางทีการได้กลับมาในสถานที่เดิมๆ เพื่ออยู่ในที่ที่คุ้นเคยอาจจะทำให้ความทรงจำของฉันกลับมาได้

และที่สำคัญ...ที่นั่นอาจทำให้ฉันได้เจอกับ 'เขา'

เรื่องตลกก็คือ...อุบัติเหตุบ้าๆ นั้นทำให้ฉันกลายเป็นคนกลัวเครื่องบิน มันจึงเฝ้ามากฉันรู้ ทั้งที่จำอะไรไม่ได้เลยด้วยซ้ำ แต่ภายในใจลึกๆ กลับบอกให้หลีกเลี่ยงมันอย่างถึงที่สุด แต่ในเมื่อฉันตัดสินใจไปแล้ว จะให้ถอยหลังกลับอย่างคนชี้ขาดได้อย่างไร ถ้าถอยกลับไปก็จะต้องกลายเป็นคนไร้ความทรงจำ และมีเรื่องค้างคาใจไปจนวันตาย ฉันตัดสินใจรวบรวมความกล้าเพื่อเข้าไปนั่งอยู่ในรถแท็กซี่ที่เคยช่วงชิงความทรงจำและคนที่ฉันรักไปอีกครั้ง...

ฉันกลัว ใช่...กลัวมาก กลัวจนแทบอยากจะร้องให้ออกมาให้รู้แล้วรู้รอด ฉันได้แต่ขดตัวอยู่บนเบาะนั่งด้วยความรู้สึกที่เหมือนจะหายใจไม่ออก ฉันไม่มองหน้า ไม่สบตา และไม่ยอมปฏิสัมพันธ์กับใครทั้งสิ้น วินาทีนั้นฉันเอาแต่คิดว่าไม่เอาแล้ว...ต่อให้ต้องกลายเป็นคนไร้ความทรงจำไปตลอดชีวิตก็ไม่เป็นไร

ใครก็ได้ ช่วยพาฉันออกไปที่เถอะ

'เฮ้ เป็นไรมัย'

แต่แล้วเสียงของใครบางคนก็ดังขึ้นมา น้ำเสียงของเขาทุ้มต่ำ และมีเอกลักษณ์แบบที่ไม่เคยได้ยินจากผู้ชายคนไหนมาก่อน ฉันเงยหน้าขึ้นจากเข่าของตัวเองเพื่อมองหน้าเขา และวินาทีที่ฉันได้สบตากับดวงตาสีเทาเข้มคู่สวย สิ่งแรกที่ผุดขึ้นมาในความคิดก็คือ...พระเจ้าต้องเล่นตลกอะไรกับชีวิตฉันอีกแน่

หรือไม่...ฉันอาจจะกลัวเครื่องบินจนแพ้ไปแล้ว

มันจะเป็นไปได้ยังไงที่เขาจะมาอยู่ตรงหน้าฉันแบบนี้ จะเป็นไปได้ยังไงที่ผู้ชายคนนี้...คือผู้ชายที่อยู่ในความทรงจำของฉันมาตลอด

'เฮ้ย นี่ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำให้เธอร้องไห้ล่ะ' เขาบอกด้วยสีหน้าตกใจ และนั่นทำให้ฉันเพิ่งรู้ว่าตอนนี้ น้ำตาของฉันกำลังไหลออกมา ฉันเช็ดน้ำตาออกอย่างลวกๆ ด้วยความรู้สึกอับอายที่เปลือยทำอะไรขายหน้าออกไป

'อะ' มือหนายื่นผ้าเช็ดหน้ามาให้ ฉันมองอย่างลังเลนิดหน่อยก่อนจะรับมันมาเช็ดคราบน้ำตา

'อันที่จริงตรงนั้นเป็นที่ของฉัน' เขาชี้ไปยังที่ว่างติดหน้าต่าง 'แต่ถ้าเธอไม่สะดวกจะนั่งใกล้ๆ ฉันล่ะก็...'

'ไม่ๆ นายนั่งเถอะ' ฉันตอบอย่างรวดเร็วจนตัวเองยังตกใจ

'แน่ใจจะว่าน้ำตาเธอมันจะไม่ไหลออกมาอีก ถึงฉันจะไม่ค่อยเข้าใจว่าไปทำอะไรให้ก็เถอะ' เขาเกาหัวอย่างงงๆ ในขณะที่ฉันรู้สึกแยในใจอย่างบอกไม่ถูก

'ไม่หรอก ฉันไม่ได้ร้องไห้เพราะนาย ฉันแค่...' ฉันพยายามจะคิดหาข้อแก้ตัว 'คิดถึงพ่อกับแม่น่ะ'

มันเป็นข้อแก้ตัวที่อ่อนบาลสุดๆ ไปเลย ร่างสูงโคลงคิระระเล็กน้อยก่อนจะยกยิ้มตรงมุมปาก รอยยิ้มนั้นทำเอาฉันชะงักไปพร้อมกับหัวใจที่เหมือนจะหยุดเต้นไปชั่วขณะ

รอยยิ้มแบบนั้นมัน...

'อ่าฮะ...ถึงท่าทางเธอจะดูไม่เหมือนลูกแห่งติดแม่สักเท่าไร' แต่

21

ความรู้สึกแบบนี้มันก็เกิดขึ้นได้ เวลาที่เราต้องจากบ้านไปไกลๆ ละนะ'
ฉันยิ้มเจื่อนๆ กลับไป ไม่ได้บอกว่าฉันที่จริงฉันกำลังจะกลับไปยัง
สิ่งที่เรียกว่า 'บ้าน' ของฉันจริงๆ ต่างหาก

ผู้ชายคนนั้นเงยไปสັกพักและมองหน้าฉันอย่างพิจารณา ใจฉัน
เต้นรัวจนแทบจะระเบิดเมื่อได้สบตากับดวงตาสีเทาเข้มอีกครั้ง บางทีเขา
อาจจะจำได้ว่าเราเคยรู้จักกัน ไซ้แล้ว...ถ้าเขาเป็นคนเดียวกับผู้ชายที่อยู่
ในความทรงจำของฉันจริงๆ เขาต้องรู้ว่าฉันเป็นใคร บางทีเขาอาจจะถาม
ฉันว่าเธอคือลิลิอาไซ้มั้ย และต่อจากนั้นก็เล่าเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นระหว่าง
เราให้ฟัง พร้อมกับบอกเหตุผลว่าทำไมฉันถึงมีแต่ใบหน้าของเขาวนเวียน
อยู่ในหัวเต็มไปหมด

แต่แล้วทุกอย่างก็ไม่ได้เป็นอย่างที่คิด ไม่เลย...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

